

FULL

CEDOC
FONS
A VILADOT

D'INFORMACIÓ OBRERA I POPULAR

any III n.º 54 — cairena, 1974, març-abril

preu: 3 ptes.

editorial

sobre la puja dels preus, el dret de vaga

i alguna cosa més....

Ham de seguir parlant de la puja de preus?, des de fa mesos hi venim insistint. Número rera número hem anat constatant l'agreuement de la nostra situació econòmica; denunciant l'augmentació continuada del cost de la vida; la creixent pèrdua del poder adquisitiu dels salaris, dels nous, de les pensions,....

Ham de seguir exposant-ho? Amb tota franquesa direm que ja ens està resultant fatigós, millor dit, extremadament irritant i, per altra part, prou innecessari. Per què parlar del que tothom sap; del que ja massa a que tothom pateix?. Quin és el treballador, quina és la mestressa de casa que no visqui amb la preocupació de veure com els guanys cada dia arriben o menys; com avui ja no està al seu abast què bon que ho estava ahir?.

Entenem que no hem de seguir parlant-ne. El que cal és d'intentar fer comprendre la necessitat d'actuar. La necessitat de de fensar-nos, d'encarar-nos a la situació i d'enfrontar-la resolutament.

No tenim cap raó ni cap justificació per a confiar que la solució ens vingui donada. No serà el govern qui es preocuparà de nosaltres. Per la seva naturalesa natural, un govern feixista no pot reconèixer ni reconèixerà mai les nostres necessitats ni els nostres drets. La missió d'un govern d'aquesta mena és precisament, i fonamentalment, la de controlar-nos, la de subjugar-nos. Confiar que el franquisme pugui arribar a admetre la voluntat popular, a protegir-ne els interessos i a respectar-ne les llibertats és d'un puerilisme flagrant. No fou pas el poble qui va elegir un militar per governar: fou un poder econòmic i unes institucions els que l'elevaren a la categoria de dictador. Si avui en Franco encara detenta el poder; el na, decideix i legisla de manera omnímoda no és pas, evidentment, perquè hagi sabut servir amb eficàcia a la classe obrera o al poble en general. És, just, per tot el contrari. És perquè ha pogut garantir un equilibri entre els elements reaccionaris i segueix protegint, sense equívocs, els interessos i els privilegis dels grups financers i industrials

Per si no fos prou catut bastaria amb fixar-nos en els moments actuals. El sistema capitalista sofreix una de les seves periòdiques i recurrents crisis. La qual cosa, tothom ho sap, és intrínsec al mateix sistema. Una gent amb el seu treball, produïr riquesa, però una altra, que pràcticament no fa res, se'n apropia, hi especula i n'extreu uns rendits abusius. L'economia estatal necessàriament se'n ha de ressentir. A un termini més o menys llarg es desencadenarà la inflació. Arribat a aquest punt, un sanejament de l'economia es fa inajornable. Un govern que de veritat vetilés pel bé comú és indiscutible que ho faria atacant el mal directament. És a dir, controlant, amb rigor, els financers, els industrials i tots els altres especuladors. En el nostre cas, amb un règim polític imposat i sostingut pel capitalisme, l'actuació és ben bé una altra. Fins la creixença dels salaris a un nivell inferior al qual els corresponent d'acord a la suma de l'increment dels preus i el de la productivitat. Resumint, en lloc de reduir les rendes empresarials, reduir el poder adquisitiu dels salaris. En lloc de protegir als obrers incrementant la llur explotació

Segons l'anomenat Institut Nacional de Estadística, a l'octubre passat l'índex del cost de la vida havia sofert una alça d'un 14'20%. Tots sabem, massa bé, que l'encariment general era força superior. I molt més ho ha sigut en aquests darrers mesos.

Augmentacions salarials d'un 20 o d'un 30 % representen un mercat retrocedís en el nostre nivell de vida en relació a un any enrera. I això, encara, en el supòsit que res seguis augmentant, la qual cosa ni el més optimista s'ho creu.

No obstant, recentment "Convenció" aprovats aixen, només, entorn d'un 20 %.

I no obliden el nou salari mínim.

225 ptes. no són un guany: són una imposició. Són un escarni, una expoliació. L'obrer no ha de tenir un salari mínim: l'obrer precisa d'un salari suficient. Aquestes 225 ptes. només palesen que el règim del general Franco, en el 1974, després de 35 anys de pas y de orden, encara segueix reconeixent i concedint al treballador, major de 18 anys, el dret a viure....micarablement.

Sant Pol

El dissabte 6 d'abril els 61 treballadors de l'empresa HELMA S.A., que construeix una urbanització a Sant Pol és troben al arribar al matí per començar amb la Guàrdia Civil davant de la porta que els diu que l'empresa té problemes econòmics, que no poden entrar a treballar i que es dirigeixin al Sindicat.

L'empresa HELMA S.A. (Madrid) apart de les obres de Sant Pol en té varies més a Barcelona treballant al Cinturó de Roda, a Miranda d'Ebro i a Cadis construint varis dies per als "Astilleros". En total uns 2.000 treballadors, aproximadament.

Els treballadors van a la CNS, on ja estan enterats i els diuen que a les obres de Barcelona passa el mateix. L'advocat diu que els obrers presentin expedient de crisi.

Els treballadors no accepten aquesta solució, doncs seria facilitar la papereta a l'empresa i perjudicar llurs interessos.

El dilluns i dimarts es presenten tots a l'obra a passar llista. El dilluns uns obrers tenen unes paraules bastant fortes amb l'advocat de la CNS doncs a aquest voldria desentendre's del problema i no enfrontar-se amb l'empresa. El dimarts fan una assemblea a la CNS on refusen de nou els intents de l'advocat que plantegin l'expedient de crisi, i fan demanda per quantitat que se'ls deu (1 setmana) exigint també que se'ls pagui els dies que estiguin aturats.

Anirem informant del desenvolupament d'aquest fet.

el conflicte de la llet

Els ramaders de Navarra es negaren durant una setmana, en el passat mes de desembre a lliurar llur producció a la Central Lletera.

Llur acció, secundada en amples zones de Guipúscoa i Biscaia, sols fou suspesa per la situació creada després de l'atemptat a Carrero Blanco.

Més tard, a mitjans de febrer, l'acció reivindicativa dels ramaders es reactiva, aquesta vegada amb molta més força.

La reacció del govern és la de sempre: duresa i negativa al diàleg.

El dia 18 es lliura a Pamplona solament la meitat de la producció normal. El conflicte s'estén a Santander i a Biscaia, a on solament es tramet 200.000 dels 700.000 litres que solen trametre's. El President de la Unió d'Empresaris de la Cambra Sindical Oficial Agrària (COSEA) amenaça: "Els qui pagaran les conseqüències seran els propis ramaders, si persisteixen en llur actitud, ja que l'Administració, si és necessari, importarà llet".

Efectivament, el suministro de llet es realitza amb tota normalitat, gràcies als 700.000 litres de llet que diàriament s'importen de França, travessant la frontera en 70 camions cisterna. La llet importada es paga a 12 ptes. litre, més les despeses de transport.

Al regular la campanya lletera al govern, no fent el més mínim cas de l'opinió dels afectats, posa com a preu màxim, de 9'25 a 10 ptes. litre. En canvi, permet que la mateixa llet a les botigues, pugi, a partir de l'1 de març, de 1 a 1'50 ptes. el litre, més del doble del que es paga als ramaders. Aquests es justifiquen: "Amb aquesta acció ens oposedem a anar en contra del que es va acordar a Navarra la passada tardor: 13'20 ptes. per litre". La producció de la llet té una redabilitat ruïnosa. L'actual preu de cost oscil·la entre les 13'50 i 14 ptes. el litre.

El president dels ramaders barcelonins a la COSEA, J. Grau pagès de Sant Celoni, declara a Tele-Expres: Els pinsos han pujat un 40 % en un any, de 7 a 11 ptes. kilo".

Allende García-Barber, ministre d'Agricultura, s'escandalitza: "En l'actualitat s'està creant un ambient de catastrofisme en el camp que no respon a la realitat, en contra del que alguns dirigents sindicals diuen".

El dia 22, una comissió de pagesos del nord es dirigeix expressament a Madrid per tractar del problema amb el ministre d'Agricultura, que es nega a rebre'ls. La COSEA de Santander té el cinisme i la barra de felicitar al ministre per la labor que ve realitzant en defensa dels interessos agropecuaris (de les grans empreses, és clar), així com per el seu ferm propòsit de no cedir en les seves decisions davant de pressions conflictives. Declara també que s'oposarà a tota acció fora dels "cauces legals", oblidant que els ramaders ja havien esgotat aquesta "cauces", sense cap resultat positiu.

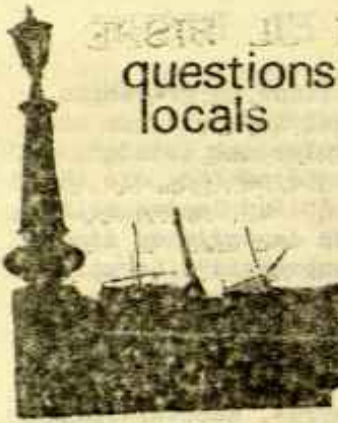
El dia 25 hi ha 5 detencions i varies persones més són interrogades.

Els intermediaris són, també en la llet, la part fosca del quadre. El Sr. Grau parla de monopoli. La llet que es paga al ramaders a menys de 10 ptes., és venguda a més de 20. Tingui's en compte que de la mateixa llet s'ha obtingut mantega, formatge, iogur, nata, etc.

Joaquim Gubert, president del sindicat Provincial de Ramaderia a Girona, fa una terrible profecia: "Si continuen els preus i condicions actuals en la venda de la llet, d'ací a 3 anys Girona no tindrà ramaderia. A Girona s'han sacrificat aquest any un 20 % de les vaques productores de llet". El diagnòstic dels ramaders és implacable: "L'indústria lletera està basada en l'adulteració. La llet que nosaltres els venem és millor que la que ells venen, i malgrat això el preu és més del doble".

Després d'aquestes lluites ha quedat clar que els pagesos ja no estan disposats a aguantar totes les injustícies que els cauen al damunt d'una manera passiva. No es tracta de "guerres", es tracta de la rebel·lió de la pagesia davant d'una situació insostenible per més temps.

UB
Biblioteca de Comunicació
CEDOC

questions
locals

la fragmentació de la classe obrera: una arma en mans del capital

El vell lema castellà : "divide y vencerás", mai té tanta raó quan s'aplica al ram del tèxtil, un dels més importants de la producció a Catalunya.

No volem avui entrar en l'anàlisi de la manca d'un sindicat obrer, realment representatiu dels interessos de tots els treballadors. Volem parlar de la divisió que dins el mateix "sindicat" feixista (CNS) es fa dels treballadors que, lògicament, haurien de pertànyer a un mateix ram, tenir un mateix conveni, poder plantejar, en definitiva, les mateixes reivindicacions en un moment concret i defensar-les conjuntament.

Ens referirem al tèxtil. En aquest ram hi ha una vintena de subdivisions, les més importants de les quals són: Llana, Cotó, Gèneres de Punt, Confecció, Ram de l'Aigua....

Tots aquests "sectors" del tèxtil tenen una mateixa ordenança laboral que val més oblidar de tan miserable i extorsionadora que és. Al mateix temps cada "sector" té un conveni col·lectiu diferent. O sigui que quan hi ha renovació de conveni es fa separatament i en temps diferents. Un primer objectiu s'aconsegueix amb això : evitar que la lluita reivindicativa sigui igual per a tots els treballadors del que genèricament és el tèxtil.

Aquest passat febrer s'han signat els convenis de la Llana, Cotó i Gèneres de Punt i Confecció. Hi va haver lluites sense coordinació i finalment unes "avantatges" irrisòries. Ara, el 31 de Març, amb vagues molt importants i extremes s'ha signat el del Ram de l'Aigua que si bé ha sigut millor, més del que oferia la patronal, no ha representat, ni molt menys, el que plantejaven els treballadors.

El propòsit d'aquest article és situar els treballadors de Calella que es veuen afectats pels convenis "provincials" del Cotó, Ram de l'Aigua, Confecció i Gèneres de Punt davant d'una situació de la qual en cal prendre consciència.

Es signen convenis sense ells tenir-hi cap mena de participació. Primer alguns càrrecs de la CNS de Barcelona havien plantejat una vaga per al 7 de gener a tot el Tèxtil. Després, els jerarques d'aquí i els de Barcelona van tirar-la en darrera. Es va fer a Barcelona i altres llocs perquè la voluntat dels treballadors així ho decidís.

Això demostra, per una banda, que la CNS defensa els interessos dels patrons i que solament la decisió dels treballadors pot impulsar les lluites en defensa de llurs interessos.

Cal remarcar que només un sindicat obrer pot defensar aquests interessos fins l'última conseqüència. Que dins la pròpia CNS la divisió existent entre els treballadors d'un mateix ram és un element que perjudica la necessària unitat que aquests haurien de tenir.

Full denuncia aquesta fragmentació que un "sindicat" feixista, antiobrer crea artificialment per tant d'afavorir els interessos dels qui la fomenten perquè ells hi és rendable.

Creiem que prendre consciència d'un problema és ajudar a la seva solució.

festes de primavera :

Encara no se sap amb certesa si aquest any hi hauràn Festes de Primavera, el que es pot afirmar és que si se'n fan no seràn amb aquella abundància i sofisticació d'altres anys.

La junta de turisme no en té ni oïno, el pressupost de les festes de l'any passat va sobrepassar, en gran manera, les previsions.

L'Alcalde es l'únic que queda a l'ajuntament dels qui, ara fa sis anys, foren els promotors de les festes. Però sembla ser que per a poc temps, ja que se senten rumors insistents que l'hi han acceptat la dimissió.

Si les festes de Primavera pretenien en un principi, servir de plataforma a l'indústria turística el resultat d'aquest sis anys no han pas pogut complaure als qui així ho enteníen.

Si pretenien ser populars no ho han sigut, ni mes ni perys, que les Festes Majors i no creiem que sigui necessari tenir una tercera Festa Major.

Si aquests diners llançats amb les festes de Primavera haguessin sigut dedicats a millores locals i en un servei veritablement cultural i popular, tots ens hauriem beneficiat més.

jo participo
tu participas
ell participa
nosaltres participem
vosaltres participeu.
ELLS SE'N APROFITEN.

EL PROBLEMA NACIONAL BASC I EL BISBE

AÑOVEROS

El 28 de gener, el P. J. Àngel Ubieta, vicari general de pastoral del Bisbat de Bilbao, envià a tots els sacerdots i rectors d'Esglésies, una comunicació anunciant la trama d'un cicle de cinc homilies amb el tema general de la presència de l'Església en el nostre món actual.

El divendres, 22 de febrer, el bisbe Añoberos relé una comunicació telefònica de Mons. Nunci Sr. Badoglio en la qual li deia que el Govern, coneixent el text de la tercera homilia, s'havia dirigit a ell preguntant-li que les gestions perquè la homilia no es llegís. Añoberos li contestà la impossibilitat de tal fet ja que la homilia havia estat ja distribuïda.

El 24 de febrer, diumenge, a quasi totes les esglésies de Biscaia -més d'un 90% - es llegí la homilia tractant sobre el problema Basc. En contra de la informació oficial, solament a tres esglésies hi hagé petites incidències.

Tres dies després, el dia 27 es presentà, al domicili particular del bisbe Añoberos, el cap superior de policia de Bilbao, qui, de paraula, li comunicà l'ordre del Ministre de la Governació que quedava restringit fins nova disposició en el seu domicili particular vigilat per la policia. La mateixa sort va córrer al vicari general de pastoral Josep Àngel Ubieta. A partir d'aquell moment les adhesions es multiplicaren. Dels 720 sacerdots que hi ha a la diòcesi de Bilbao, més de sis-cents enviaren llur adhesió. S'obtingueren en una espontània recollida de signatures, més de deu mil noms. Els telèfons no paraven de comunicar; la correspondència solidària arribava de tots els indrets de l'Estat Espanyol. Rebé ajuda solidària dels bisbes holandesos, del bisbe de "Bayona", del Cardenal de Sao Paulo...

El diumenge dia 3 de març, al matí, Añoberos rebé una comunicació del cap superior de Policia de Bilbao dient-li que es preparés per a un viatge, així mateix el P. Ubieta, més tard i davant de la insistència del cap superior de policia, Añoberos li contestà:

- L'ordre de sortida, havia de ser per escrit indicant els motius de la decisió.
- Que no sortiria del seu domicili, per a deixar la seva diòcesi, sense haver-hi una ordre personal del Papa.
- I que, al contrari, sortiria en contra de la seva voluntat.

Així expressà Añoberos, la seva decisió al cap superior de policia, afegint que ho comunicés als seus superiors.

El Govern Arias, des d'un primer moment esclatà enfollit, així ho reflecteix amb una nota desafortunada del "Ministerio de Información y Turismo" l'esmentada nota "informativa" datada a la homilia: "a juicio

del Ministerio fiscal, contiene un gravísimo ataque a la Unidad Nacional Española que consagran las leyes fundamentales del Estado". Recordant tot seguit a l'opinió pública que Añoberos denegà l'autorització d'un Centre religiós, al qual se li trobaren cartuxos de dinamita i nombrés material "subversiu". Segueix la nota, donant la seva particular versió dels fets que en el moment de la lectura de la homilia es produïren nombrosos incidents -solament hi hagué 3 petits incidents, com he dit abans... i que fou necessari després, adoptar mesures exclusivament protectores a la persona del bisbe Añoberos i el seu vicari general P. Ubieta, -quan fou una detenció premeditada-. Acaba la nota del govern, recordant que la mateixa, era un deure informatiu al facilitar una "precisa narración de los hechos" i que a més de complir amb aquest deure ho feia conscient de la seva obligació perquè el "pueblo español" coneixés la gravetat dels fets manifestant que podran ser adoptades en els propers dies mesures de seguretat adequades a tal gravetat.

Després d'uns dies d'agressivitat, molt mal controlada en contra d'Añoberos i la seva homilia, tots hem pogut veure com aquestes mesures no s'han realitzat. I menys s'hi atreví encara quan la permanent de la Conferència Episcopal es solidaritzà amb el bisbe Añoberos declarant que la homilia no era un atac a "la Unidad Nacional", sinó una exposició de la doctrina de l'Església enfront de l'opressió de les minories ètniques.

El govern franquista des d'un primer moment prohibí la publicació sencera de la homilia que consideraven poc menys que un escrit subversiu. No podien admetre que un bisbe gosés denunciar l'opressió i el genocidi cultural que sofria el poble basc, enpans dels altres pobles de l'Estat espanyol. Ja no eren les concebudes "minories nacionals" de mentalitat estreta i aacrònica", que denunciaven l'opressió nacional dels diferents pobles, sino tot un ampli sector de l'Església, jerarquies inclús, que es manifestaren solidaris amb l'homilia d'Añoberos.

Es evident que las relaciones Església-Estat s'han apreujat com a conseqüència del anomenat "cas Añoberos", així mateix el concordat del 1953 està ferit de mort.

Aquí podem escoltar en Esglésies de tot l'Estat espanyol nombroses homilies en que es denuncia l'estat permanent d'injustícia i repressió en que està sotmés el poble. Cal veure-hi en aquest fet un canvi de l'Església, si no com a institució, però si en importants estaments de la mateixa. La seva actitud no és pas igual a la de fa uns anys: La detenció d'un bisbe no s'havia vist mai en tota l'història del franquisme. Tampoc de dels capallans empresonats a Zamora, algun d'ells amb venes de més de trenta anys. Ni l'actitud valenta i compromesa del sacerdot català Mn. Xirriacs, actualment complint condemna de quatre anys. Així podríem anar citant actituds, no solament a nivell de jerarquia i sacerdots, sino també dels nombrosos grups de laics catòlics -comunitats de base- que han pres una actitud de compromís polític en contra del franquisme, unint-se així, a la lluita popular.

LA GRAN MENTIDA DE LA SELECTIVITAT

Si l'avant-projecte de selectivitat per als alumnes de C.O.U. que vulguin entrar a la Universitat, presentat pel nou equip del Ministeri d'Educació i Ciència, és aprovat per les Corts, 160.000 estudiants s'hauran de sotmetre a unes proves improvisades a l'últim moment sense cap garantia d'objectivitat, que determinaran llur futur professional i humà. Els nomenaments argüits pel sots-secretari del Ministeri, Federico Mayor Zaragoza, davant les càmbres de televisió, ens parlen, en un to quasi tràgic, de la massificació universitària i de la baixa qualitat de l'ensenyament, fins arribar a afirmar que: "La Universidad española está en trance de hundirse". Segons ell, la finalitat de l'avant-projecte és que només tinguin accés a l'ensenyança universitària els estudiants dotats de capacitat, vocació i voluntat per als estudis superiors. Per tant, es tractaria d'una selecció qualitativa i no quantitativa.

Podem afirmar sense cap reserva que això és fals. És innegable que l'ensenyament a l'Estat espanyol és d'una baixa qualitat horroritzant, que el professorat està mal preparat i que la Universitat s'ha convertit en una simple màquina burocràtica d'expedir títols. Però és una immoralitat acusar els estudiants de tots aquests greus problemes, i fer passar per la causa el que n'és la conseqüència d'un sistema educatiu totalment invàlid. El que el règim pretén és crear una Universitat encara més classista, i frustrar les aspiracions del poble a una cultura i a una formació professional superiors. Aquells qui tinguin suficients mitjans econòmics per haver-se pogut pagar un ensenyament racional i científic, entraran a la Universitat; els altres, la immensa majoria, que s'hagin hagut de contentar amb les migres des possibilitats educatives que l'aparell escolar del règim ofereix, es quedaran a fora. Mai no podrà existir un ensenyament realment democràtic dins un estat per essència antidemocràtic. Si desitgem una escola i una Universitat per a tots els qui intel·lectualment hi tinguin dret, de primer ens cal crear un ordre polític nou.

(ve de la pàg. 1)

També és cert que no per a tothom regeix igual patró. L'augment del salari mínim és el d'un 20'97%, però el dels Ministres ha sigut d'un 293'50%. De 954.000 ptes. anuals han passat a cobrar... 2.800.000 ptes!

Igualment, totes les estadístiques senyalen espectaculars increments en els beneficis de les empreses més importants.

Realment, no tenim pas de què sorprendre'ns ni de què escandalitzar-nos. És ben lògic que així sigui. Tot sistema de govern actua segons els mitjans de que disposa, els interessos que representa i els fins que persegueix.

El que sí podria extranyar-nos, i no seria conseqüent, és que les persones i els grups afectats per tals abusos i per tals arbitriarietats no plantejessin una decidida oposició.

Evidentment, la realitat no és pas aquesta. L'oposició cada dia és més clara, àmplia i oberta, coherent i efectiva.

Avui, encara tenen vigència les imposicions feixistes. Però no passa dia en què no es vegin forçades a tolerar i a cedir reivindicacions laborals, democràtiques i populars.

En aquests darrers mesos, les lluites obreres, principalment a través de la vaga, han assolit nombroses i importants victòries no ho han sigut menys les d'altres sectors socials. Consignarem, només a títol d'exemple, el boicot dels ramaders llaters, la paralització total dels armadors i pescadors i la vaga dels taxistes. Tots ells, gràcies a llur unitat i a llur fermesa obligaren el govern a rectificar la seva postura. Són exemples que no poden menys que estimular-nos.

Avui, encara, l'ús del dret de vaga segueix sense tenir el reconeixement jurídic.

No obstant, el seu continuat i creixent exercici a anat determinant la seva normalització. Deu anys enrera la vaga era considerada com un delictes de sedició militar. Actualment, és un fet quotidià, notificat i comentat per tota la premsa diària. El mateix ministre de Relaciones Sindicales, va dir, no fa gaire: "Desconocer la existencia de la huelga es una majaderia. Incluso enmascararla con otros nombres". El que el senyor ministre es va guardar molt concretar fou els qui eren aquests majaderos; quins eren els que de les vagues n'havien anat anomenant anormalidades laborales, paros voluntarios, inasistencia al trabajo, etc. De totes formes, s'ha de convenir que les seves paraules són tot un signe.

Són un signe de la cohesió, de l'impuls i de l'avenç de les classes treballadores.

Només en el mes de gener, hi va haver, sabudes del cert, accions en 123 empreses de la província de Barcelona amb una participació de 45.000 treballadors que representà 225.000 hores de vaga.

Ara ja, inclús jerarques de la U.N.S., com a passat en el Tèxtil, exposen la necessitat d'anar a la vaga, i la convoquen. Sense dubte, llurs propòsits són confusonarís. Intenten, desesperadament, d'arrencar la iniciativa i la capacitat de convocatòria a les organitzacions "il·legals". Però per això mateix; perquè avui, àdhuc a dins dels òrgans oficials, ja se'ns incita a la "subversió", tals propòsits són, de fet, una altra demostració de la força actual del moviment obrer. Hi ho són, també, del desgavell franquista.

Cert: la repressió del règim s'intensifica. Però no serà aquesta precisament, la prova més irrefutable de la seva debilitat.

VIDA DE FAMÍLIA

La pel·lícula "Family life", recentment estrenada al cinema Lucí de Barcelona, ens introdueix en una pel·lícula apassionant. El film de Kenneth Loach ens presenta el procés pel qual una noia catalana principiant inadaptada a la vida "normal" i als valors petit-burguesos del bé i del mal que ella comporta, es converteix finalment, en ser posada en mans de la psiquiatria tradicional, en una estatònica incurable, en un ésser humà inútil per a qualsevol tipus de convivència. La pel·lícula és d'una veracitat i d'un realisme com poques vegades s'ha vist al lleng. L'espontaneïtat del diàleg, la humanitat dels personatges, fa que hom tingui la sensació de no estar veient un guió cinematogràfic acuradament preparat, sinó un documental sobre aspectes sovint amagats de la vida quotidiana. En sortir del cinema, forçosament hom s'ha de preguntar si realment existeixen les malalties mentals, o bé si el que coneixem per tals no són més que uns intents desesperats per viure al marge d'una societat malalta i de trencar una rígida concepció manipulada del que és la realitat, que assassinen l'espontaneïtat i oprimeixen la imaginació.

Degut a l'estructura social i familiar peninsular, amb llurs conceptes més estrictes del que han de ser les relacions paterno-filials i l'ús de la sexualitat, exclusivament limitat dins del matrimoni, la pel·lícula de Loach és potser, mutatis mutandis, més vàlida per a nosaltres que no per a l'Anglaterra on originalment ha estat realitzada. A tots ens ha estat donat un codi força rígid del que es pot fer i del que no, del que és bé de del que és dolent; i a tot aquell que l'infringeix se'l tanca o se l'executa físicament o psíquicament, en presons o manicomis. Fa pocs segles, als bojos i delinqüents se'ls cremava vius, ara se'ls tanca. Ha canviat el mètode però no la intenció.

Recordo ara les paraules d'un dels personatges del film, un jove pintor bohemí que intenta salvar Janice, la protagonista, de l'engranatge anihilador on l'han encerclada: "Mira diu benvalent-li un barri obrer de cases grises. Totes horriblesment idèntiques- aquests són els teus pares. Tots pensen igual. Es lleven de matinada per anar a treballar a la fàbrica, a l'oficina, al magatzem, i tornen a la nit cansats. I així un dia i un altre dia, un any i un altre any. Això és "normal", és que s'ha fet sempre i el que s'ha de fer, i ells volen que tu també ho facis perquè siguis com ells". És acceptable això? És humana aquesta vida de cervells programats? Jo crec que no. Com deien els ablidats revolucionaris del maig francès, si la revolució burgesa del segle XIX va ser jurídica, i la russa econòmica, el que ara ens cal és una revolució cultural: la imaginació al poder.

TXAC.

CRUZ Y RAYA Cobran mas los Ministros

Segun dicen a los ministros les han subido el sueldo. De 954.000 pesetas anuales, a 2.800.000. No sé que convenio colectivo tienen, pero sus jurados de empresa deben de ser unos lince. Con pagas dobles, puntos y comas representativas, un cuarto de millón mensual, por lo corto.

De ser cierto, hay que elogiar tanto la compostura con que han llevado sus reclamaciones salariales los ministros, como la buena disposición de la empresa. Sin situaciones conflictivas, laudos y pleitos en la Magistratura de Trabajo; aunque de haberse llegado a este último extremo, seguro que don Licio de la Fuente hubiera ayudado, como siempre, al económicamente más débil, o sea, a los ministros, que después de todo son trabajadores por cuenta ajena.

Durante las negociaciones, nadie tiene noticias de que se produjeran paros, trabajo lento, y mucho menos huelgas, con piquetes de subsecretarios, directores generales y ayudantes mayores ante las puertas de los Ministerios. Ni "lock-outs", por supuesto. En vista de ello, propongo que se nombre estricto modelo al Gobierno, no creo que resulte difícil.

La más cordial felicitación a los "padres de la patria". Esperemos que ahora consigan igual aumento de sueldo -el 293,5 por ciento- a la mayoría de los hijos de la patria. Y aunque sea poquito menos.

Manuel Vela Jiménez
(d'El Noticiero Universal)

Salvador Puig Antich

ENTERRAT EN EL CEMENTIRI DEL SUD-OEST DE BARCELONA (Montjuic).

PLAÇA SANT AGUSTI, NÚMOL N° 27 37.